

Formand for Jernbaneanvalget imod, at man gik videre, end Kommissionen gjorde; men, sagde han, det var umuligt den Gang at dæmme op mod den Strøm af Krav, der kom frem her inde paa Rigsdagen.

Den højtærede Finansminister mener, at der kan opnaas ikke saa lidt ved Besparelser paa Finansloven. Ja, lad os se.

Det er dog betegnende, at et Lovforslag, som fremkom her i Fjor og vistnok, saa vidt jeg husker, var udarbejdet af en Kommission af Landbrugere, et Forslag, der gik ud paa Besparelser paa Husdyravlens Omraade til et Beløb af omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., ikke er naaet igennem dette Ting. Som jeg tillod mig at sige forleden Dag, tror jeg derfor, der vil blive ikke liden Forskel paa, hvad der foreslaas af den nedsatte Kommission, og hvad der bliver det endelige Resultat af Behandlingen her paa Rigsdagen. Men selv om der kan naas $\frac{1}{2}$ Million, maaske mere, saa vil jo dog faktisk Tiden fordrø nye Udgifter, og saa ere vi lige vidt. Og det var ganske kuriøst forleden Dag at høre det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) ogsaa udtale sig om Besparelser paa Finansloven. Thi det ærede Medlem mente nemlig, at der maaske kunde spares $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Finansloven, og saa sagde det ærede Medlem umiddelbart efter: Men disse Penge kunne vi saa bruge til Vestkysthavne. Ja, det er udmærket, men det var jo ikke det, vi skulde tale om, det var Balancen. Men saaledes vil det selvfølgelig gaa, Kravene komme op i Tidernes Løb, og man maa være forberedt paa, at de komme. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Vestkysthavnespørgsmaalet maa løses, men vi vide paa Forhaand, at der ogsaa kommer mange andre Spørgsmaal frem. Der kommer Masedsundbroen, der kommer Museumsforholdene, der kommer uomgængelig nødvendige Bygningsforanstaltninger paa den polytekniske Lærestalt og paa Landbohøjskolen. Begge Steder er der en saadan Mangel paa Auditorier, at f. Eks. i Eksamenstiden — saaledes er det da paa Landbohøjskolen — maa Forelæsninger affyses, fordi Lokalerne skulle benyttes til Eksamen. Paa den polytekniske Lærestalt er det saaledes, at der ikke findes Auditorier, som kunne rumme de Elever, der skulle høre Forelæsningerne. Unge

Mennesker komme herind den 1. September, Auditorierne fyldes, der er for en Mængde af dem ikke Plads til at kunne høre disse Forelæsninger, hvoraf Følgen bliver, at de blive borte og komme meget hurtigt ved Begyndelsen af deres Studier ind paa et Driveri, som selvfølgelig er i høj Grad ødelæggende. Der er andre Ting, der har været Tale om, der er f. Eks. Forsorg for Enker og deres Børn, der er Invaliditets- og Alderdomsforsikring foruden en Mængde Ting, som vi jo have set, der dukker op Aar efter Aar paa Finansloven. Men dertil kommer jo ogsaa flere Millioner til Forrentning og Afdrag af den Statsgæld, vi jo nu maa gøre om kortere eller længere Tid.

Derfor mener jeg, at det kan ikke nytte, at vi sætte for meget Haab til de gode Tider. Jeg tror, det vil gaa saaledes, at Finansministeren, om han sætter for stort et Haab dertil, vil komme igen til næste Aar og sige: Ja, desværre, det gik ikke, som jeg ventede, og nu maa vi da saa tage fat. Men det vil ogsaa, som jeg tillod mig at udtale forleden Dag, af Hensyn til det Statslaan, som jo maa komme, være af den største Betydning, at der her inde har vist sig en fast Villie til at bære de Byrder, som ere nødvendige, for at vi atter kunne komme ind i ordentlige Forhold. Det forekommer mig — og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) sagde noget lignende —, at der i den højtærede Ministers Tale var en Del Taleblomster og derfor ogsaa en Del Modsigelser; det kom blandt andet stærkt frem Sp. 575—76. Den højtærede Minister bebrejdede mig og flere andre, at vi, naar vi talte om Statens Udgifter, ikke havde lagt Vægt paa, at en Del af Statens Udgifter dog gik med til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver, og at man dog ogsaa maa erindre, at man i meget faa Lande i den Udstrækning som vi har kunnet afholde Udgifterne til social Lovgivning af forskellig Art af de ordinære Indtægter. Jeg vil nu ikke sige, at vi have kunnet afholde disse Udgifter, for det viser sig jo, at vi ikke have kunnet det, og at vi kun have kunnet afholde dem derved, at vi ere komne dybere og dybere i Gæld. Men saa tilføjede den højtærede Minister: Naar